

Tiden mellom nyttår og faste kalles åpenbaringstiden i kirken. Det er fordi bibeltekstene for hver søndag åpenbarer for oss om hvem Jesus er. Åpenbare betyr å avdekke noe som er skjult og utilgjengelig. Når det avdekkes kan alle se tydelig. Den dag i dag er det skjult for mange hvem Jesus er. Mange tror riktig nok han var et menneske som levde for lenge siden, en viktig person, men ikke så mye mer. Gjennom dagens prekentekst får vi et blikk av Jesus slik disiplene så ham, i alle fall får vi del i deres opplevelse.

Prekentekst: Matt 14,22-33

Etter dette fikk Jesus disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre siden, mens han selv sendte folket av sted. Da han hadde gjort dette, gikk han opp i fjellet så han kunne være for seg selv og be. Da kvelden kom, var han der alene. Båten var allerede langt fra land, og den kjempet seg fram mot bølgene, for det var motvind. Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen. Da disiplene fikk se ham der han gikk på vannet, ble de redde. "Det er et gjenferd!" sa de, og skrek av angst. Men i det samme talte Jesus til dem: "Vær ved godt mot, det er meg. Vær ikke redde!" Da sa Peter til ham: "Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet." "Kom!" sa Jesus. Peter steg ut av båten og gikk på vannet bort til Jesus. Men da han merket hvordan det blåste, ble han redd og begynte å synke, og ropte: "Herre, frels meg!" Med en gang rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham. "Så lite tro du har!" sa han. "Hvorfor tvilte du?" Så steg de opp i båten, og vinden stilnet. Men de som var i båten, falt på kne for ham og sa: "Du er i sannhet Guds Sønn."

Disiplene nettopp hadde vært vitne til et stort brødunder. Jesus hadde mettet mer enn 5000 mennesker med fem brød og to fisker. Helt umulig ut fra vår erfaring med naturens lover, men likevel skjedde det. Folk var ville etter å oppleve flere undre. Ikke siden Moses og mannaunderet i ørkenen hadde store folkemengder blitt mette på overnaturlig måte. Kunne Jesus være Profeten? Moses hadde sagt: *"Av ditt eget folk, av dine landsmenn, vil Herren din Gud la det fremstå blant dere en profet som meg. Ham skal dere høre på."* 5 Mos 18,15.

Denne profeten Moses hadde lovet, han skulle da vel også vise sin makt fra Gud på liknende vis som Moses. I hvert fall tenkte mange slik. Nå hadde brødunderet skjedd. Moses var også kjent for å ha krysset Sivsjøen til fots og vist Guds makt over naturkreftene.

Vi aner at mer enn brødunderet skulle komme til å skje. Jesus sendte disiplene av sted i båten ut på Genesaretsjøen. Han sendte den store folkemengden hjem, og han ble tilbake alene oppe i fjellet for å be. Jesus brukte å avsette tid til bønn der han snakket med Far i himmelen, han alene. Her er Jesus et forbilde også for oss. Selv om det er viktig med det kristne fellesskapet, gudstjenester og andre samvær i Jesu navn, trenger vi alle tid alene med Far i himmelen. Alle har sider ved livet en ikke ønsker å dele med sine medmennesker. Når vi er alene med Gud kan vi lettere være åpne om alt.

Jesus brukte god tid til bønn. Overraskende god tid, vil noen si. For imens blåste det hardt på Genesaretsjøen. Disiplene hadde virkelig trøbbel, de stampet i motvinn, og det var vel ikke fritt for at de også bad til Gud om hjelp. Jesus lot dem vente til fjerde nattevakt etter romersk

regning, dvs. mellom klokka tre og seks. Men ut på natta kom Jesus gående mot båten. Da disiplene fikk se Jesus gå på vannet, ble de reddet. Og det kan vi vel forstå. De trodde de så et gjenferd, de trodde Jesus var et spøkelse, og det fortelles at de skrek av angst, for de så jo ikke hvem han var. Men i det samme talte Jesus til dem: *"Vær ved godt mot, det er meg. Vær ikke reddet!"* For en god hilsen å få. Jesus hadde situasjonen under kontroll. Selv der ute på sjøen, selv på mørkeste natta, - der var Jesus.

Nå har enkelte vitenskapsmenn forsøkt å gi en naturlig forklaring på dette at Jesus gikk på vannet. De har lansert teorier om at det måtte ha vært langgrunt, at det bare så ut som at han gikk på vannet. Noen synes hele fortellingen om at Jesus gikk på vannet er for utrolig til å kunne tro på. Men skuespilleren Svein Tindberg uttalte nylig i en avis: *"Jeg har sett to sønner bli født, hva er det som er så rart med å gå på vannet da?"* Ja, hva er så rart ved det? I følge Bibelen har Jesus vært med på å skape den naturen vi lever i og er en del av. Skulle ikke han som har skapt og opprettholder skaperverket kunne gå på vannet?

I hvert fall var Peter overbevist. Peter, som var den ivrigste av disiplene, ville gå på vannet, som Jesus: *"Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet."* *"Kom!"* sa Jesus. Peter steg ut av båten og gikk på vannet bort til Jesus. Men da han merket hvordan det blåste, ble han redd og begynte å synke, og ropte: *"Herre, frels meg!"*

For et mot Peter viste. Tror dere han kunne svømme? Han var fisker. I eldre tid var det få fiskerne langs våre kyster som kunne svømme. Jeg tror i alle fall at Peter ikke kunne svømme i et slikt uvær som det var på Genesaretsjøen. Tenk deg da å skulle gå ut av båten med avgrunnen under seg. Vi har nylig hørt om forlis, om tragiske ulykker, om redsel og gru som knytter seg til tanken på å synke i havet og bli oppslukt av bølgene. Jeg tror Peters frykt var reell. Han var fisker. Han kjente Genesaretsjøen. Han visste hvor farlig havet kunne være.

Kanskje ble ordene i Salme 18 i Det gamle testamente Peters opplevelse: *"Dødens lenker sluttet seg om meg, undergangsstrømmene skremte meg. Dødsrikets bånd snørte seg om meg, dødens snarer lå i min vei. Da kalte jeg på Herren i min nød og ropte til min Gud."* Den for litt siden så modige Peter kjente nå vinden og så bølgene, ble redd og begynte å synke. Hvor var nå den sterke troen? Skulle ikke troen øke proporsjonalt med opplevelsene med Jesus? Skulle ikke kristenlivet gå fra seier til seier? Nei, slik er det ikke i virkelighetens verden. Vi lever i en ufullkommen verden. Selv som kristne bærer vi det ufullkomne i oss i vår gamle natur.

I denne spenningen mellom det gamle og det nye lever vi til vi dør, og det nye blir frigjort. Derfor oppfordres vi stadig til å satse på det nye livet vi fikk i dåpen og som vi lever i troen på Jesus, for det har fremtiden i seg. Det gamle livet er dømt til undergang. Noen ganger kan nok å satse på det nye livet oppleves som å skulle gå på vannet. Det får bære eller bryte. Det må bli et enten eller. Det kommer reaksjoner fra venner. Naboer ser du går i kirken. Familien undrer seg. Stilt overfor så store bølger sier mange nei, ja, altfor mange sier nei. Så blir det med tiden et for evig for sent å gjøre noe med det.

Jesus gir flere gange inntrykk av å være forundret over hvor lite tro disiplene hadde. Uansett hvor mange undre han gjorde, så ser det ut til at troen deres var mindre enn et bitte lite sennepsfrø. Peter ble opptatt av vind og vær. Han mistet blikket på Jesus, han sank mer og mer. Men om troen var liten, så kunne han like fullt be. Og han bad til Jesus: *"Herre, frels meg!"* Det ble det avgjørende vendepunktet i hans korte karriere med å gå på Genesaretsjøen. Jesus grep fatt i Peter og fikk ham opp i båten. Fra å synke, ble han løftet opp av en hånd som var sterkere enn de kreftene som ville dra ham under.

Bibelfortellingen viser at dette er en bønn Jesus hører, *"Herre, frels meg!"* Det behøver ikke være fine formuleringer. Det behøver ikke være mange ord. For Peter var det nok å be disse tre ordene, og Jesus hørte hans bønn. Om troen er svak, så svak at du kjenner du er i ferd med å synke, så svak at Jesus er i ferd med å forsvinne ut over horisonten i livet ditt, så er Jesus likevel sterk nok til å holde deg oppe, slik Jesus holdt Peter oppe. Han hører din bønn om frelse, hvis du bare ber og mener det du ber om.

Livet er mangfoldig. Det er ikke alltid vi har tro og krefter til å gripe fatt i Jesus og til å holde grepet med egne krefter, men bibelordet lærer oss at Jesus er den Gud som hører bønn, den Gud som griper fatt i den som ber om frelse. Mist ikke motet, selv om han skulle drøye til fjerde nattevakt. Jesu løfte står ved lag. *"Den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, blir det lukket opp for."* Matt 7,8.

Det fortelles at da Jesus kom opp i båten ble vinden stille, og disiplene falt på kne for Jesus og sa: *"Du er i sannhet Guds Sønn."* Denne korte trosbekjennelsen er disiplenes vitnesbyrd fra denne natten i uvær på Genesaretsjøen, og til oss som er samlet til gudstjeneste i Dal kirke. Det hadde gått et lys opp for disiplene. Det er ikke en hvem som helst vi setter vår lit til, men til han som Moses sa om: *"Hør ham"*. Ja, mer enn det; han er i sannhet Guds Sønn og vår Frelser.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.